

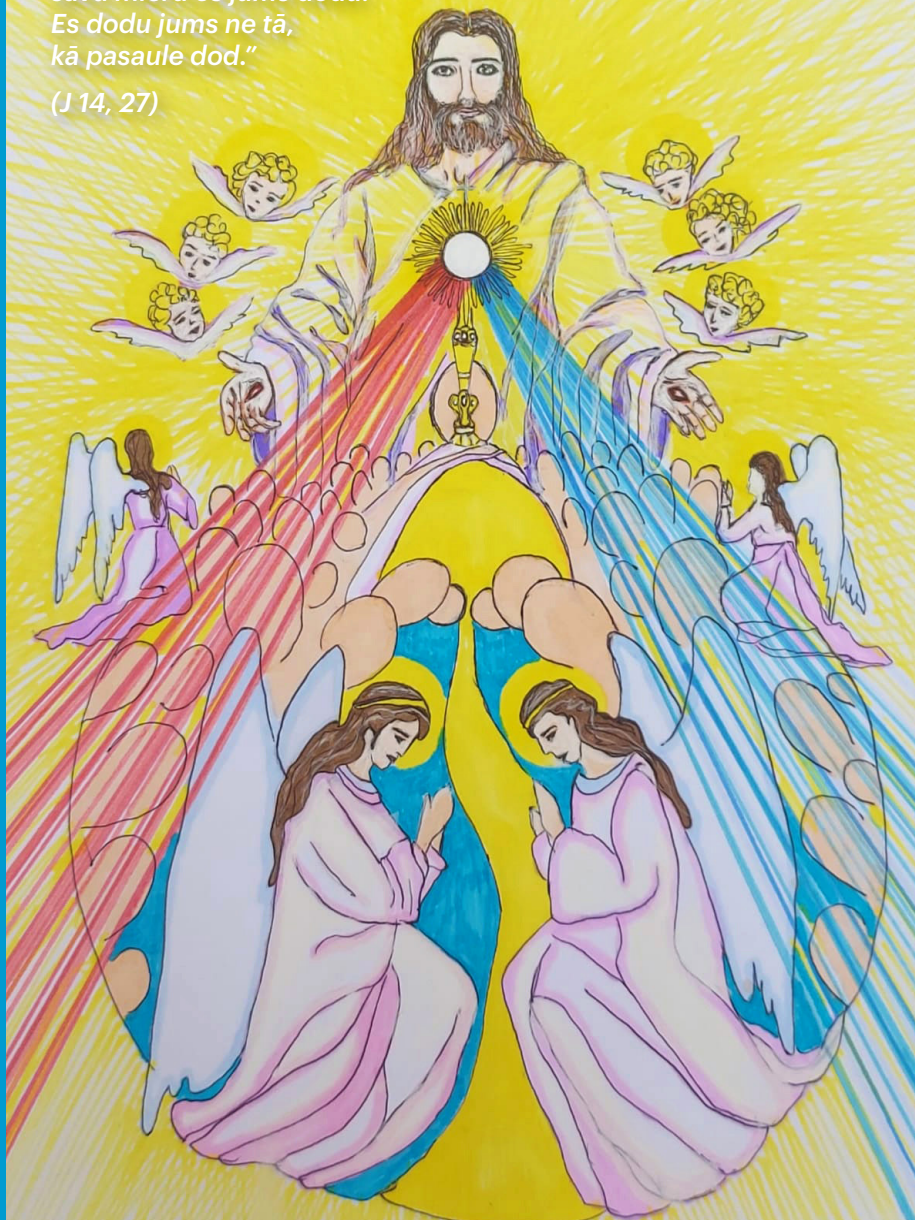

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2023
APRĪLIS

*„Es jums atstāju mieru,
savu mieru es jums dodu.
Es dodu jums ne tā,
kā pasaule dod.”*

(J 14, 27)

Kāpt kalnā

AR TICĪBAS GAISMU PIEPILDĪTUS SVĒTKUS!

Esiet sirsnīgi sveicināti, "Kāpt Kalnā" lasītāji! Labu laiku atpakaļ es jautāju kādai klostermāsai, kas viņai ir lielākie Baznīcas svētki, un viņa uzreiz atbildēja, ka Lieldienas – Kristus Augšāmcelšanās svētki. Tie ir īpaši svētki katram kristietim un visai Baznīcai, jo Dieva Dēls pēc ciešanās un Krusta nāves Lielajā Piektdienā uz visiem laikiem Lieldienu ritā augšāmcēlās un uzvarēja gan grēku, gan nāvi! Gaisma ir uzvarējusi tumsu! Cilvēki ar priecīgu noskaņojumu dodas uz dievnamiem, lai satiktu Dzīvo Dievu!

Atceros, vienu gadu bija ļoti brīnišķīgs Lieldienu rīts, bija spoža rīta saule, dziedāja putni, gaiss smaržoja pēc pavasara ziediem, likās, ka visa apkārtnē daba izdzīvo svētkiem līdzī. Pēc euharistiskās procesijas apkārt baznīcai kopā ar draudzi iegājām baznīcas iekšienē, monstranci uzliku uz altāra, un tad pēkšņi iespīdēja brīnišķīgi saules stari. Tie īpaši atstarojās no altāra, it kā gribēdami pateikt, kas ir vissvarīgākais cilvēka dzīvē – Dzīvais Jēzus Kristus, kurš nāk pie katra bez izņēmuma, tikai lai Viņam būtu atvērta jaunās, pārveidotās dvēseles durvis. Tas ir tik ļoti vienkārši.

Cilvēki nereti paši taisa dažādus šķēršļus, iebildumus un attaisnojumus, lai nesatiktos ar Dievu, tāpēc jau arī ir noskumuši un nelaimīgi. Ne jau olu krāsošana izsaka svētku galveno jēgu, daudzi pat nezina, kāpēc to dara un kāpēc tās Lieldienās jāēd?

Viss ir ļoti vienkārši – tu Lieldienu ritā aizej uz baznīcu, un visu sapratīsi, kāpēc Jēzum Kristus bija jācieš un kas pēc tam

tavā dzīvē ir mainījies. Dialogs ar Dievu – Mīlestību bez vārdiem. Tikai ar skatienu, sirdi, dvēseli, un tu sāksi saprast, ka cilvēks, ejot pa šīs zemes ceļiem, pildot uzticēto Dieva Tēva misiju, var būt laimīgs tikai kopā ar Augšāmcēlto Dieva Dēlu.

Ļoti zīmīgi, ka nākamā svētdiena pēc Lieldienām Baznīcā ir Baltā svētdiena – Dieva Žēlsirdības svētdiena. Klostermāsai Faustīnei Jēzus Kristus bija parādījies, lai iedibinātu Baznīcā jaunus svētkus. Šie svētki ir kā lielākais grēcīgo dvēseļu glābšanas rīks, laipa, lai tās pavisam nepazustu, neietu bojā, bet patvertos zem Jēzus Žēlsirdības stariem un iegremdētos Kunga bezgalīgā uzticības un pašlīdības okeānā.

Pēc Jēzus norādījumiem tika uzgleznota īpaša svētbilde ar uzrakstu "Jezu ufam Tobie", kas tulkojumā nozīmē: "Jēzu, es uzticos Tev". Jēzus apsoliya, jo vairāk dzīvē Viņam uzticēsies, jo vairāk saņems Dieva žēlastības. Tika izveidota īpaša lūgšana – žēlsirdības kronītis – lūgšana, kas izglābusi neskaitāmas cilvēku dvēseles un devusi ticību, mīlestību, veselību un citas žēlastības. Kungs Jēzus caur žēlsirdības apustuļiem sv. Faustīni mudināja katru, lai ik dienas citiem parādītu žēlsirdību trīs veidos: caur darbiem, lūgšanām, labiem vārdiem.

Novēlu visiem kristiešiem istus un priecīgus, ar mīlestību un ticības gaismu piepildītus Kristus Augšāmcelšanās svētkus! Lai Dzīvais Kungs Jēzus ienāk katrā ģimenē un to svētī un dara laimīgu!

Pieminot visus lūgšanās, –
tēvs Jānis no Cesvaines

CESVAINES BĒRNI VADA KRUSTA CEĻU

12. martā Cesvaines baznīcā notika Krusta ceļš, ko vadīja Svētdienas skolas bērni. Izskanēja lūgšanas par ģimenēm, mūsu vājiņbām un vainām. Bērni iepazīna katru staciju un pārdomāja notikušo. Mazās sirdis jūta līdzī Jēzus ciešanās un tuvāk iepazīna Jēzus dzīvi. Pie katras stacijas bērni kaisīja rožu ziedlapiņas, lai iepriecinātu Jēzu un mazinātu Viņa ciešanas. Tēvs Jānis pateicas Esterei, Eduardam, Agnesei, Janai, Oskaram, Alīnai, Elīnai, Evelīnai, Ritai, Valērijai par atsaucību.

Bērnu pārdomas

Elīna: – Domājot par Jēzu Krusta ceļā, ir bēdīgas un uztraucošas izjūtas. Mani visvairāk uzrunāja stacija, kurā Jēzus trešo reizi pakrita zem krusta, bet nepadevās. Jēzus zināja, ka drīz satiks Tēvu.
Valērija: – Krusta ceļš šķita interesants, jo metām ziedlapiņas un pie katras bildes lasījām lūgšanas. Mani uzrunāja mana lūgšana, jo bija jālūdzas par vecākiem, lai viņi nedarītu pāri bērniem. Krusta ceļš bija aizkustinošs un lika aizdomāties par Jēzus ciešanās, sāpēm un bezspēcību.
Estere: – Domājot par Jēzus ciešanās,

es jūtos vāja. Viņš ir vienīgais, kurš par cilvēkiem bija gatavs mirt. Es tā nespētu. Krusta ceļš man šķita skumjš, jo tas bija Jēzus ciešanas. Ir labi, ka cilvēki dalās ar Krusta ceļa informāciju, lai tā visiem būtu iespēja uzzināt par Jēzu. Pēc Krusta ceļa esmu pietuvinājusies Jēzum, labāk Viņu saprotu un Viņš man ļoti palīdz. **Eduards:** – Krusta ceļš šķita skumjš, jo tas bija par Jēzus krustā sišanu un nāvi. Visskumjākās stacijas bija 11. un 12. – tās mani ļoti uzrunāja. Es jūtu laimi par to, ka zinu – Jēzus ir dzīvs! **Evelīna:** – Man patika mest puķītes. Patika iet Krusta ceļu visiem kopā. **Oskars:** – Man patika iesaistīties Krusta ceļā un iemācīties ko jaunu no Baznīcas.

Gavēņa laikā bērni nolēma atteikties no kāda našķa un atrast vairāk laiku lūgšanai. Jautāti, kā iet, atzina, ka cenšas izturēt, bet reizēm esot ļoti grūti. Iemācīties katru dienu dzīvot ar Dievu lūgšanā, pašlīdībā – tas ir gan skaistākais, gan grūtākais. Svarīgākais Lielā gavēņa laikā bija ieraudzīt savas vainas Dieva priekšā un tad ticēt – Jēzus upuris tās dzēsīs, un Viņa augšāmcelšanās dos cerību spārnus dzīvot gan šeit, gan mūžībā!

Katehēte Inese Zīle

SVĒTĀ DIENA

Kristus augšāmcelšanās svētku kontekstā pārdomāsim un mazliet pamežģīsim prātu par to, kura no nedēļas dienām ir svēta vai svētāka par pārējām. Protams, regulāram baznīcā gājējam pareizā atbilde ilgi nebūs jāprāto, proti, tā ir svētdiena, jo taču latviešu valodā pats dienas nosaukums pasaka priekšā, ka tā ir "svēta" diena.

Tomēr šis jautājums nav tik vienkāršs, kā pirmajā acu uzmetienā varētu šķist. Kāpēc? Lai saprastu jautājuma problemātiku, jāatver Bībele un 1. Mozus grāmatā varam lasīt, kā Dievs sešās dienās radīja zemi un debesis un visu, kas tur mājō, bet septītajā dienā Dievs atdusējās no sava darba un īpaši šo dienu iesvētīja (1 Moz 1, 1-31, 2,1-3). 2. Mozus grāmatā uzzinām, ka šai svētajai dienai ir arī īpaša vieta derībā starp izredzēto tautu un Dievu, proti, septītajā nedēļas dienā jeb sabbatā ir stingri aizliegts strādāt, un tā jātur svēta (2 Moz 31,13-17).

Tomēr fakts ir tāds, ka mūsu laiku kalendārā svētdiena nav tā septītā nedēļas diena, par ko lasām Bībelē. Pārsteigums, izbrīns vai labi zināms fakts? Kā tas tā nākas, un kurš ir vainīgs pie šīs situācijas? "Vainīgs" labā nozīmē ir Jēzus Kristus. Kristus no kapa piecēlās nedēļas pirmajā dienā, kā to lasām Mar-

ka evaņģēlijā (Mk 16,9), un tā nav pirmdiena mūsu laika kalendāra izpratnē. Var teikt, ka ar Kristus augšāmcelšanos pilnvērtīgi sākas tas, ko mūsdienās sauc par kristietību.

Tātad mūsu laiku kalendārā svētdiena ir tā pati nedēļas pirmā diena, par ko lasām Bībelē. Konstatējot šo faktu, varbūt sanāk, ka mēs neievērojam Dieva pavēli svētīt septīto dienu jeb sabbatu, kas mūsu laiku kalendārā ir sestdiena? Atbilde, protams, ir – nē, jo Mateja evaņģēlijā lasām Kristus vārdus par to, ka Viņš nav nācis atņemt bauslību un praviešus jeb Veco Derību, bet to piepildīt (Mt 5,17). Vecā Derība ir piepildīta, mēs dzīvojam Jaunajā Derībā, kas ir Jēzus Kristus.

Vēl Bībelē varam uzzināt, ka pēc Kristus augšāmcelšanās šī nedēļas pirmā diena tiek saukta arī par "Kunga dienu" (Atk 1,10), tātad tagad, Jaunās Derības laikmetā, Kunga diena ir svēta diena, kad arī pirmie kristieši sanāca kopā, lai mūsu izpratnē svinētu dievkalpojumu (Apd 20,7).

Sekulārajā pasaulē nedēļa sākas ar pirmdienu, tomēr kristīgajā izpratnē nedēļas pirmā diena ir svētdiena, kad arī svētām šo dienu ar Kristus Krusta upura un Augšāmcelšanās svinēšanu.

Dāvis Ozoliņš

"VAI TU ATNĀKSI, KAD MAN VAIRS NEBŪS 16?"

Tieši tā drīz varēs jautāt Madonas lūgšanu kapela, jo 21. aprīlī apritēs 12 gadi, kopš pilsētas centrā izveidots nemitīgās adorācijas namiņš. Popmūzika tajā, protams, neskan, bet skan siržu sarunas ar Jēzu Vissvētākā Sakramenta priekšā. "Pateicos un slavēju Tevi, Kungs!" "Pielūdzu

un uzticos Tev, Jēzu!" "Mīlu un vēlos būt Tavā acuraugā, Svētais Dievs!" "Lūdzu par sevi, Latviju, Ukrainu un visu pasauli!" "Ticu, ka palikšu nemitīgajā lūgšanu ķēdē arī turpmāk!" "Gaidi mani savā satelītnamiņā vienmēr!"

Tava draudze

BĪSKAPS VIKTORS SVIN MISI GULBENĒ

4. martā Gulbenes katoļu baznīcā tika svinēta Svētā Mise par godu svētajai Filomenai. To celebrēja Liepājas bīskaps Viktors Stulpins. Bīskaps aicināja lūgties sv. Filomenai un ticēt, ka caur šīm lūgšanām tiks saņemta palīdzība no Dieva pat vismazākajā vajadzībā. Pēc dievkalpojuma tikām svētīti ar sv. Filomenas relikvijām. Turpinājumā sekoja sadraudzība un dalīšanās.

Māsa Edite: "Katra reizi, kad draudzi apciemo bīskaps, ir iespēja stiprināt savu ticību un atcerēties, ka piederam Vispārējai Baznīcai, būvētai uz Apustuļu mantojuma. Ar pateicīgām sirdīm pieņemam šo dāvanu, kad varam pulcēties pie Kristus altāra, raugoties uz Marijas Bezvainīgās Sirds siltumu un ieklausoties svēto, īpaši sv. Filomenas, vēstījumā. Bīskaps Viktors ar savu priecīgo vienkāršību atgādināja par šīm iespējām, un viņa klātbūtne un vārdi atļāva kārtējo reizi smelties no Baznīcas pūra lādes."

Iveta: "Bija pārsteigums, ka bīskaps ieradās krietnu laiciņu pirms Svētās Mises, lai pieņemtu grēksūdzes. Aizrāva sprediķi teiktais, cik dārga viņam ir Gulbene, kur kalpoja pirms daudziem gadiem. Visam cauri vijās neizmērojama vienkāršība, kas lika aizmirst pasaulīgo un tikai priecāties un smaidīt. Agape vienmēr svētkus papildina, jo gaidām ciemiņus no Rēzeknes, Gaigalavas, citām vietām. Bīskaps Viktors atbildēja uz jautājumiem un dalījās par savu ticības ceļu. Vislielākais pārsteigums bija draudzes locekle Domicella, kura agapes parasti neapmeklē. Šoreiz viņa atnāca, lai pabūtu kopā ar kādreizējo draudzes priesteri. Cik daudz

prieka un smaida bija Domicellas sejā!"

Sandra: "Ar bīskapu Viktoru tikos pirmo reizi, patika viņa sprediķis un sarunas agapes laikā. Meitai Sanijai ļoti patika klausīties viņa stāstījumā, jo tas bija ar labu devu humora. Meita saņēma atbildes uz saviem jautājumiem par bīskapiem."

Valentīna: "Pirms daudziem gadiem Gulbenes vecajā katoļu baznīcā ieradās pavisam jauns priesteris – Viktors Stulpins. Atvērts, brīvs, visiem pieejams, viesmīlīgs... Ļoti pārdzīvojām viņa pārceļšanu uz citu draudzi. Tikpat atvērts, vienkāršs, bet jau kā bīskaps viņš šoreiz celebrēja Svēto

Bīskaps Viktors agapē Gulbenes katoļu baznīcā.

Misi un agapē dalījās mīlestībā ar draudzes locekļiem."

Vilma: "Tieši bīskapa vienkāršība un laipnība saskarsmē ar ticīgajiem atgādināja par agapes būtību. Agape ir Dieva mīlestība uz mums un mūsu mīlestība uz Dievu, kā arī citam uz citu. Dievs priecājās, ka pēc Viņa godināšanas Svētajā Misē pulcējamies, lai būtu kopā. Dievs aicina gan dot, gan ņemt. Agapēs pēc sv. Filomenas svētkiem galdi ir bagātīgi klāti. Par to rūpējamies visi un arī draudzes gādīgās saimnieces: Vija, Palmira, Valentīna, Iveta, Sandra un Diāna."

Paldies mūsu draudzes prāvestam Gai-tim par sarūpētajām iespējām katrā Svētajā Misē sv. Filomenas godam tikties ar citu garīdznieku. Tā ir bagātīga pieredze, augot ticībā, cerībā un mīlestībā. Aicinām arī Jūs katra mēneša pirmajā sestdienā Gulbenes katoļu baznīcā piedalīties Svētajā Misē sv. Filomenas godam!

Liecības apkopēja Vilma Gabrāne

GRIB BŪT PAR RESTAURATORI VATIKĀNĀ!

– Mana saikne ar Madonu šobrīd ir tāda viduvēja. Ātri pieradu pie dzīves Rīgā un uz dzimto pilsētu pārāk bieži mani atpakaļ “nevilka”, – par sevi stāsta **Liesma Zariņa** (attēlā), piebilstot, ka pie ģimenes šad tad, protams, atbrauc – pēdējo gadu laikā sanāk aptuveni reizi pusgadā. – Tomēr tāpat sevi saucu par madonieti un sirdī turu rūpi par savējiem.

Kādu atceries savu iesākumu katoļu ticībā?

Ticības ceļa iesākums man bija kopā ar vecākiem un māsu Laumu. Ar māsu kopā gājām svētdienas skolā, pat ar vairākiem piegājieniem. Apmēram 10 gadu vecumā es, mamma un māsa nokristījāmies, bet vecāki salaulājās baznīcā. Tie bija lieli, kopīgi svētki. Tad arī saņēmām Pirmo Svēto Komūniju, bet dažus gadus vēlāk no arhibīskapa Jāņa Pujata – Iestiprināšanas sakramenta. Ticu, ka ar šo brīdi sākās mans apzinātais ceļš ticībā. Sāku apmeklēt Jauņiešu Alfa kursu, vēlāk pievienojos Alfa kursa kalpotāju komandai, bija svētceļojumi, Kānas nometnes, vēlāk arī Oāzes nometnes.

Vai aktīvu ticības praksi turpināji galvaspilsētā?

Aizbraucot uz Rīgu, turpināju iet uz baznīcu, dziedāju Sāpju Dievmātes draudzes korī. Izgāju Samuēla gadu, kas daudz deva garīgajā izaugsmē. Tad sekoja vēl vairāki svētceļojumi, lūgšanu grupas, aktīvāka vai mazāk aktīva privātā lūgšanu dzīve. Atceros, ka pirmajā rudenī, ko pavadīju Rīgā, man bija iestājusies neliela ticības krīze, tāda kā ticības nakts. Tad jo īpaši savienojos ar Sāpju Dievmāti un atradu vietu viņai veltītajā draudzē. Tas bija uz gadu, līdz iepazinu Magdalē-

nas draudzi. Būtībā jau no paša sākuma, aizbraucot no Madonas, man nav bijusi viena konkrēta draudze, kurai būtu jūtusi cieši piederīga. Gāju uz to baznīcu, kas konkrētajā brīdī bija tuvākā – Madonā, Saulkrastos, kur tāpat dziedāju korī, Rīgā. Esot galvaspilsētā, baznīcu izvēlējos no šī paša skatu punkta – kurai tuvāk atrados, uz kuru ērtāk nokļūt.

Ja izvēle krita uz vairākām, parasti izvēlējos Magdalēnas baznīcu vai Katedrāli. Jau otrajā mācību pusgadā sāku kā brīvprātīgā iesaistīties arī “Radio Marija Latvija”. Šis kalpojums ar nelielām izmaiņām ir saglabājies vēl šobrīd.

Pastāsti par savu ceļu uz profesiju – kur isti studē?

Studēju Latvijas Mākslas akadēmijas maģistra programmas restaurācijas apakšnodaļas 1. kursā. Pamatskolas laikā bija dažādas idejas, kas gribētu būt – bibliotekāre, jo patika lasīt grāmatas, pavāre, jo patika taisīt ēst, bet neviena no šīm domām nebija spēcīgi iesakņojusies. Savukārt vasarā pēc 9. klases slimības dēļ saņāca nokavēt pēdējo eksāmenu un izlaidumu. Slimnīcā nogulēju divas nedēļas, bet, tā kā nekas būtiski neuzlabojās, mani palaida mājās saudzīgajā režīmā. Visticamāk, ja būtu kopā ar visiem pabeigusi pamatskolu, ja man ar veselību viss būtu kārtībā, mēs ar ģimeni būtu izbraukuši kādā ekskursijā pa Latviju vai kur citur, kā to katru vasaru mēdzām darīt, bet šoreiz mēs palikām mājās. Tā nu, mājās sēžot, noskatījāmies dokumentālu raidījumu par Vatikānu. Tur tika parādīti dažādi cilvēki, dažādu profesiju pārstāvji, kas Vatikānā dzīvo un strādā. Arī Vatikāna muzejs un restauratori. Brīdī, kad tika rādīti restaura-

tori, manī ienāca pārdabisks miers, prieks un pārliecība, ka šis ir tas, ko es gribētu darīt. Ģimnāzijas laikā Ēnu dienās pievērsos tieši restaurācijai – aplūkoju dažādus restaurācijas profesionāļus viņu darbā. Pēc ģimnāzijas pabeigšanas beidzot varēju sākt aktīvi studēt savu sapņu profesiju.

Kur tas notika?

Izpētot vietas, kur var mācīties restaurāciju pēc vidusskolas, sapratu, ka man ir divas iespējas: Latvijas Mākslas akadēmija un Rīgas Celtniecības koledža. Kaut kādu nezināmu stereotipu dēļ koledža nešķita tā labākā iespēja, bet, pabeidzot ģimnāziju, sapratu, ka akadēmijai neesmu vēl īsti gatava. Koledžu pabeidzu sekmīgi un, apmierināta ar iegūto izglītību un pieredzi, iestājos Latvijas Mākslas akadēmijā. Tur saskatu lielu Dieva brīnumu – kā Viņš mani vadīja cauri sagatavošanās kursiem, iestājesāmeniem, lai es būtu spējīga izturēt konkursu uz piecām studiju vietām. Reizēm, nu jau aizvadīto 7,5 studiju gadu laikā, man ir bijušas arī šaubas, ka nederu restaurācijai, bet tad atkal saņemtu iedro-

šinājumu no Dieva un lielu vēlmi mācīties un strādāt.

Kā ar praksi, ar teorētisko zināšanu pielietojumu praksē?

Studiju praktiskie darbi galvenokārt ir noritējuši skolā, restaurējot salīdzinoši nelielus mākslas objektus, bet sanācis būt arī dažādos objektos gan restaurācijas darbā, gan mācību prakses laikā. Ievērojamākie no tiem ir Varakļānu un Vilces muižas, kur atsedzām oriģinālos sienu gleznojumus, kā arī Kuldīgas Svētās Trīsvienības baznīca, kur kopā ar vācu kolēģiem veicām koka detaļu un ērģeļu krāsojuma konservāciju. Šie brīži ir bijuši gan izaicinoši, gan manu aicinājumu apstipriņoši.

Nākotnē mans augstākais mērķis restaurācijā ir darbs Vatikāna muzejā, tomēr ļoti ceru, ka pamatpozīcija būs Latvijā – vai nu restaurācijas darbnīcā, vai braukājot pa muižām, baznīcām un citiem objektiem, kur nepieciešams veikt restaurācijas darbus.

Jautāja Inese Elsiņa

MĪLESTĪBAS PIEDZĪVOJUMS MŪZIKAS DARBNĪCĀS

Liturģiskās mūzikas mazās darbnīcas Liepājā bija skaists Gavēņa laika garīgs piedzīvojums. Iepriekšējās darbnīcās, kuras norisinājās Smiltēnē, Kristīne Locika visus laipni aicināja uz Liepāju. Nodomāju, ka šoreiz nebraukšu, jo tas taču no Gulbenes ir pārāk tālu, bet sirds jau bija aizdegusies. Dedzīgai sirdij gandrīz 400 km turp un tikpat atpakaļ ir tirais "nieks". Protams, arī man bija dažādi šķēršļi, kuri atrisinājās, pateicoties dievpalīgam. Todien bija arī svētā Patrika piemiņas diena, tāpēc ceļu un problēmas uzticēju svētā aizbildniecībai, un sirdī to noformulēju, kā svētceļojumu uz dominikāņu klosteri. Biju bruņojusies ar visiem Dieva ieročiem, lai mūzikas pasākumā nokļūtu.

Darbnīcas bija ļoti dinamiskas, dienaskārtībā bija gan laudes, vesperes, kompletorijs, gan adorācija, dziedāšanas mēģinājumi, Svētā Mise ik dienu, tēva Oskara OP konferences un sprediķi. Kā rozīnītes bija brīvā laika pastaigas gar jūru, ekskursija pa Liepāju un Liepājas dzimšanas dienas pasākuma "Staro Liepāja" objektu apmeklēšana.

Arī ēdiens bija fantastisks! Apbrīnoju, kā tēvs Volodimirs OP ēdienu saskaņoja gluži kā mākslas darbu pat pēc krāsām, kam, protams, palīdzēja čaklie kalpojošie "eņģeļi" virtuvē.

Kā svarīgu atziņu no tēva Oskara OP lekcijām sev atzīmēju domu, cik svarīga ir svētšvinīga liturģija. Dziedājumi Milānas dievkalpojumos savulaik spēja mainīt un

pavērst nākamā svētā – Augustīna – domāšanu uz Dieva ceļiem. Sv. Ambrozijs daudz strādāja, lai radītu jaunas baznīcas dziesmas un padarītu kvalitatīvākas esošās. Šis piemērs ir kā darbarīks arī mūsdienu autoriem, kuru dziesmas un dziedājumi pārmaina mūs, kad baznīcā tās dziedam un ar tām lūdzamies.

Noslēgumā darbnīcu organizatore un dziesmu autore Kristīne Locika, daloties par aizvadīto dienu norisi, teica: "Varbūt tā skan mīlestība uz Dievu un mūziku?" Kristīne bija no sirds pateicīga par kora kopskaņu, darbu, savstarpējām attiecībām. Daudzi atzina, ka darbnīcas bija izdevušās, jutām īpašu debesu realitātes klātbūtni un Dieva žēlastību, jo no sirds iedziļinājāmies dziesmu vārdos un centāmies tos izdziedāt ar vislielāko empātiju, delikātumu un maigumu. Tā bija mūsu gavēņa sirds lūgšana, kas savijas skaistās harmonijas.

Vairākas dziesmas iespējams noklausīties sociālajos tīklos – FB un Youtube. Sirsnīgs paldies Kristīnei par dziesmām, tulkošanu, diriģēšanu, fotografēšanu, ekskursijas vadīšanu, sarakstu vēl varētu turpināt. Paldies par mīlestību un entuziasmu, strādājot ar mums! Pateicība dominikāņu klosterim un tēviem par uzņemšanu. Lai Dievs bagātīgi svētī un aizmaksā!

Inese Stoklosa

Mazo mūzikas darbnīcu dalībnieki Liepājā.

GATAVOJAS PASAULES JAUNIEŠU DIENĀM

Miljoniem jauniešu no visas pasaules šovasar no 26. jūlija līdz 6. augustam tiksies Portugālē, lai kopīgi svinētu ticību, piedaloties Svētajās Misēs, apmeklējot lekcijas, diskusijas, koncertus, dodoties svētceļojumā un galvenais – sagaidot pāvestu Francisku. Šogad uz Pasaules Jauniešu dienām no Latvijas dosies aptuveni 300 jauniešu. Sadarbībā ar "Radio Marija Latvija" esam uzsākuši stāstu sēriju, kurā jaunieši, kas bijuši Pasaules Jauniešu dienās iepriekš, dalās savā pieredzē un iedrošina citus ļauties šim piedzīvojumam. No Madonas draudzes uz Portugāli kopā ar kopienu "Chemin Neuf" plāno doties

septiņi jaunieši, taču Tu mums vēl vari pievienoties! Vienam jaunietim ceļš un dalība izmaksā aptuveni 750 eiro, tāpēc būsīm no sirds pateicīgi par atbalstu! Tu vari palīdzēt Latvijas jauniešiem finansiāli, ziedojumu ieskaitot "Biedrība Radio Marija Latvija" kontā un norādot Madonas draudzi. Ja esi uzņēmējs, mēs priecāsimies par produkciju, kuru pārdodot, ieņēmumi tiks ziedoti jauniešiem. Taču pats galvenais – mēs būsīm pateicīgi, ja Latvijas grupu paturēsīt savās lūgšanās!

Vairāk informācijas Madonas draudzes facebook lapā vai pa tālruni 29215089. Tu esi vajadzīgs!

Ramona Zariņa

OĀZI IESAKĀM ARĪ CITIEM!

Skolēnu pavasara brīvdienas es (Jēkabs), Jāzepts un Emīlija Jaujenieki, kā arī Sonora Saulite kā pārstāvji no Madonas draudzes piedalījāmies kristīgajā jauniešu nometnē „Oasis”. Nometne notika Bārbeles zēnu pamatskolā, kas pārsteidza ar lidmašīnām blakus, kā arī skaisto stikla kapelu. Visas nedēļas garumā notika Svētās Mises, aizlūgšanas, lekcijas, cilvēku liecības, slavēšanas, adorācija un, protams, dažādas aktivitātes. Uz Oāzi bija atbraucis priesteris Arnis Mazīļevskis, Agris Ruļuks un indiešu izcelsmes priesteris. Kaut kas no teiktā uzrunāja ikvienu.

Jēkabs: – Oāzē mani uzrunāja slavēšanas, interesantie sprediķi un lekcijas, kā arī prieks par jauniegtajiem draugiem no dažādām Latvijas pilsētām.

Jāzepts: – Oāzē mani iepriecināja lieliska iespēja pabūt kopā ar Dievu, sevi un vienaudžiem.

Emīlija: – Oāzē man vienmēr paliks atmiņā ar jaukajiem cilvēkiem.

Sonora: – Oāzē ir vieta, kur var satikt fantastiskus cilvēkus, piedzīvot ko vienreizēju. Katru dienu bija rīta rosme, lūgšanas, meistarklases, lekcijas un, protams, bez jautrības un dejām neiztikām. Iesaku arī citiem atbraukt uz Oāzi. Tā ir draudzīga, pieņemoša un mīlestības

pilna vieta. Man ļoti patik slavēšanas. Prieks bija pievienoties animatoru komandai un iepriecināt dalībniekus.

Katrs no mums iesaka piedzīvot šo brīnišķīgo iespēju – sajūst Dievu kopībā Oāzē!

Jēkabs Liepiņš

MAZĀS TERĒZES MAZĀIS CEĻŠ

(Sākums izdevuma iepriekšējos numuros)

Terēze nav jaunas kongregācijas dibinātāja, nav vadītāja draudzei ar 1000 personām vai evanģelizācijas misijas vadītāja. Viņa saprot, ka nekad savas dzīves laikā nekļūs par svēto superzvaigzni. Šodien pasaulīgās ideoloģijas iespaidā mēs svētumu uztveram kā produktivitāti.

Esam vērtīgi tikai tad, ja esam produktīvi arī Baznīcā. Manuprāt, tas ir ceļš, kas ved vienīgi sektantismā. Terēze saprot, ka svētums nav tikai voluntārisms jeb gribas izpausme, nav padarīto darbu kopums, tas nevar rasties citādi, kā tikai dāvana. Nepelnīta dāvana – svētums, kas saņemts no Tā, kurš vienīgais ir svēts. Kā sakām Svētajā Misē: "Vienīgi Tu esi svēts, visa svētuma avots." Dievs pats komunicē savu svētumu saskaņā ar mēru, kuru Viņš nosaka. "Esmu necienīgs kalps, izdariju tikai to, kas man bija jāzieda," saka Jēzus, aicinot iemantot šādu attieksmi Dieva tiesas priekšā. Svētuma ceļš ir dāvanas saņemšanas ceļš. Šī doma Terēzē sāk nobriest 1893.–1894. gadā. Viņa raksta Celinei: "Nopelni nav daudz dot vai daudz darīt, bet saņemt daudz." "Kad Tu atalgo mūsu nopelnus, Tu atalgo sevis paša dāvanas," saka svētais Augustīns, žēlastības doktors. Mīlestība, pirmkārt, ir saņemta mīlestība. Dievs dara visu, es pats neko nedaru. Ko tas nozīmē Terēzei? Jēzus ir tas, kas dod, un Terēze ir tā, kas sevi sagatavo saņemšanai. Marijai de Gonzagai Terēze atzīst, ka starpība starp viņu un lielajiem svētajiem ir kā starpība starp kalnu un smilšu graudu zem kājām. Tā viņa izjūt sevi, bet neizjūt mazdūšību. Neskatoties uz savu mazumu vai nepilnībām, viņa tic un zina, ka tiks uzklausīta. Garīgās dievbērnības ceļš nav psiholoģis-

ka brieduma trūkums. Saskaņā ar apustuļa Pāvila vārdiem "Nepalieciet kā bērni, kļūstiet pieauguši" (1 Kor 13) bērnišķīgums psihofektīvā nozīmē ir jāatstāj.

Dievs caur savu mīlestību liek bērna dvēselē tikumus, lai bērns tos lietotu, un tas ļauj bērnam izvairīties no lepnības. Tieši izvairīšanās no lepnības dvēselei ļauj sevi saglabāt Svēto Garu un tapt tā pārveidotai. Jo viss ir žēlastība. Visi tikumi ir jālieto, darot darbus, bet nepiedēvējot sev augļus. "Ja jūs neatgriezīsieties un nekļūsiēt kā bērni, jūs nebeidz valstībā neieiesiet," saka Jēzus Mateja evaņģēlijā. Tātad dievbērnību raksturojošās īpašības ir vienkāršība, attieksmība, uzticēšanās, veltīšanās, pazemība. Tieši šajā nozīmē Terēze vēlas palikt maza. Gara nabadzība un dievbērnība tiek vienotas. Kenoze nav pazemības tikums, bet gara nabadzība. Pazemība ir rīcība saskaņā ar patiesību, kenoze ir paklausīšana Dievam, kura griba paliek noslēpums. Terēze jau "Dvēseles stāsta" sākumā saka, ka mīlestības daba ir sevi pazemināt. Viņa vēlas svinēt šo bezgalīgo žēlsirdīgo mīlestību, kas viņu kā mazu bērnu ņem savās rokās. Dieva žēlsirdība ir mazā ceļa centrā. Panest nepilnības un trūkumus, un grēkus ar pacietību. Nesacelties pret saviem trūkumiem ar naidu. Nekrist vainas apziņā par savām vājībām, ar pacietību panest ierobežojumus. Terēze savai mātai Celinei vēstulē atklāj, ka Dievs vienmēr, kad viņa pati kaut ko nespēj, viņu atbalsta. Ar šādu attieksmi viņa droši un priecīgi iet svētuma ceļu, nezaudējot drosmi, pašāvību un nekritot izmisumā, ja kas neizdodas. Terēze ir pacietīga pārbaudījumos, jo viņa labi pazīst sevi, savu nespēku. "Es esmu nekas," – viņa saka, "Dievs ir mans viss." Terēze pieņem savu ierobežotību, jo Jēzus viņu mil-

ar visiem trūkumiem un tos labi pazīst. Šī iekšējā attieksme atver Terēzes dvēseli žēlsirdībai. Viņa saka: "Es neesmu vienmēr uzticama, bet es nekad nezaudēju drosmi

iet tālāk. Jo es ielieku sevi Jēzus rokās, kas ir stipras un var mani vienmēr piecelt."

Priesteris Māris Ozoliņš

(Referāts nolasīts Garīgajā seminārā)

GRĀMATA, KO IESAKU IZLASĪT!

“LAIMĪGĀKAIS CILVĒKS UZ ZEMES”

Mhh... Vai tā var būt? Pārāk pašpārliecināti, aizdomīgi, bet tā sauc Edija Džeika uzrakstīto grāmatu. Kādas tik domas uzrodas prātā, izlasot vien virsrakstu un tad seko apakšvirsraksts nelieliem burtiem – "Aušvicas izdzīvotāja stāsts" – nu nē, tik lielas ciešanas un šausmas negribu lasīt! Pārdzīvojumus un sāpes medijos redzam ik dienas! Tomēr – kāds no līdzcilvēkiem saka, ka grāmata būtu jāizlasa katram. Tiešām arī man? Paņēmu, atvēru un izlasīju – gandrīz vienā paņēmienā! Grāmatu pat iegādājās personīgi, lai varētu dalīties. Kāpēc?

Autors Edijs Džeiks nodzīvoja līdz 101. gadam un mūžībā aizgāja 2021. gada oktobrī. Savu grāmatu viņš ir veltījis nākamajam paaudzēm, atklājot pasaulei savu stāstu ar apņemšanos dzīvot labāk, godinot nogalinātos. Grāmatai ir 15 nodaļas, katrā isāki vai garāki domugraudi, kas liek apstāties,

piebremzēt.

Autors grāmatas lasītāju uzrunā par draugu un prologā saka: "Mans dārgais draugs. Esmu nodzīvojis simt gadus un zinu, kā tas ir skatīties seļā ļaunumam. Esmu iepazinis cilvēkos tumšāko pusī... Bet tagad es uzskatu sevi par laimīgāko cilvēku uz Zemes. Gadu gaitā esmu sapratis, ka dzīve var būt skaista... Es izstāstīšu Tev savu stāstu. Vietām tas ir ļoti skarbs, necaurredzamas tumsas un pārvarīgu sāpju pilns. Tomēr tas ir laimīgs stāsts, jo laime ir tas, ko mēs paši varam izvēlēties. Tas ir atkarīgs tikai no tevis!" Prologs mudināt mudina lasīt!

Svētīgas dienas vēlot,
Sanita Solovjeva

P.S. Ja ir vēlme ieraudzīt Ediju Džeiku un paklausīties viņa balsi un stāstu angļu valodā, jāatver saite <https://www.youtube.com/watch?v=scCvi3vY4jQ>

PRIESTERIS JOKO 😊

Priesteris Arnis Mažiļevskis Marijas skolas dalībniekiem Balvos uzdod jautājumu: "Kāds, jūsuprāt, ir labs kristietis?"

Hmmm... klusums... visi domā... Beigās pats priesteris Arnis saka: "Taču pavisam vienkārši – tāds, kurš ir izgulējies un paēdis!"

PAR PIEDOŠANU UN IZLĪGŠANU

22. martā Gulbenes draudzes lūgšanu grupas "Adoremus Deum" online tikšanās laikā klausījāmie priesteri Ingara Stepkāna lekciju "Piedošana un izlīgšana". Lai labāk saprastu piedošanas būtību, priesteris vispirms nosauca galvenos kritērijus, kas nav piedošana.

1) Piedošana nav vājuma izpausme.

2) Piedošana nav attaisnošana – nenozīmē attaisnot vainīgo.

3) Piedošana nav pāridarījuma aizmīšana.

Lai spētu patiesi piedot, ir jābūt morāli un garīgi stipram. Tas nozīmē – spēst valdīt pār savām emocijām un jūtām. Ja aplāpējam aizvainojumu, tas gruzd mūsos, un pamazām var rasties atriebības jūtas. Ja atriebjamies, kļūstam tādi paši, kā pāridarītājs, un nesam atbildību cilvēku un Dieva priekšā. Garīgi nobriedis cilvēks spēj emocijas izrunāt ar kādu, kuram uzticas, atlaist tās brīvībā un piedot.

Otrajā punktā priesteris uzsvēra, ka piedošana nav vainīgā attaisnošana. Ja stopamies ar vardarbību, mūsu pienākums ir sevi aizstāvēt, lai netiktu nodarīts lielāks ļaunums. Kad uzlūkojam ļaundari, redzam ļaunumu. Varam nosodīt viņa rīcību, nevis tiesāt, jo nezinām, kas ir šīs rīcības pamatā. Savas dusmas, negatīvās emocijas jāatdod Dievam, lai Viņš izšķir šo lietu.

Trešajā punktā uzsvars tika likts uz to, ka piedošana nenozīmē savas vēstures aizmīšanu. Ikreiz, kad atceramies pāridarījumu, varam to veltīt kā upuri Dievam. Ievainojumu nešana ir mūsu Golgāta. Ja uzticam šo cilvēku Dievam, tā ir mīlestības pilna rīcība un notikušā nostāja. Tad mūsu pārdzīvojumam ir ne tikai negatīva puse, bet caur upurēšanas nāk klāt svētība.

Lekcijā tika runāts, cik svarīgi ir katram

iepažīt sevi, apzināties un izprast savas stiprās un vājās puses. Jāveido dialogs ar sevi, jājautā par to Dievam klusajā lūgšanā, adorācijā, jo – kā es varēšu saprast otru cilvēku, ja neesmu iepazinis pats sevi?

Lai spētu piedot citiem, vispirms jāpiedod sev. No sevis nevaram aizmukt, tāpēc piedodam sev, ka konkrētajā situācijā rīkojamies tā un ne citādi. Tā ir žēlsirdība pret sevi. Kā pamatojums tika minēts Vecās Derības bauslis, kurā ir prasība mīlēt Dievu un savu tuvāko kā sevi pašu.

Ja sekojam šim bauslim, ir jāpiedod arī tuvākajiem – ģimenes locekļiem. No tuvākajiem prasām visvairāk, bet aizmirstam, ka viņi arī ir tikai cilvēki. Iespējams, viņi nespēj piepildīt mūsu vēlmes.

Kad esam to paveikuši, varam izlīgt ar pārējiem cilvēkiem, par pamatu ņemot Svēto Rakstu vietu Mt 5, 43-46.

Vēl kā svarīgu punktu piedošanā priesteris pieminēja piedošanu Dievam. Šo jomu mēdzam noslēpt dziļi sevī. Esam apvainojušies, ka Dievs neuzklausīja lūgšanu, neatrisināja kādu situāciju... Tā ir apsūdzība, kas ir mūsos. Piedodot atbrīvojamies no aizvainojuma. Rakstu vieta – Jon 4, 1-9.

Lai saprastu, ko par piedošanu saka Jēzus, tika izskaidrota Rakstu vieta Mateja evaņģēlijā. Mt 18, 21-35 Jēzus runā ar mācekļiem par jaunu attiecību modeli, bet viņi vēl to nespēj aptvert un pieņemt. Atbildot uz Pētera jautājumu par piedošanu, Jēzus izmanto līdzību par Debesu valstību un labo ķēniņu. Tādā veidā parāda, ka Dievs mums ir pīdevis visus grēkus. Mēs nevarēsim ieiet Dieva valstībā, ja nebūsim izlīguši. Piedošanas jautājums tātad nav tikai par to, lai mēs būtu atbrīvoti, bet tas ir mūsu pestīšanas jautājums.

Konstance Laicāne

UZ KRISTĪBĀM LONDONĀ

Janvāra pēdējās svētdienas vēlā vakarā pienāca zvans no Londonas ar ziņu, ka mums pēc vienas dienas jālido uz Londonu, jo 1. februārī notiks mazmeitas Mias kristības. Un viņas vēlme bija, lai visi tuvinieki tajās piedalītos. Tajā laikā biju slima un vairākkārt mēģināju iebilst, ka nejūtos tik labi, lai dotos ceļā, bet šķiet, londonieši sprieda, ka mēs mēģinām atrunāties, un paziņoja, ka viņi pārķer biļetes un rezervē numuriņu viesnīcā. Atlika uzticēt sevi brauciena nodomus Dievam un doties ceļā.

Kad ieradāmies Vestminsteres abatijā, kristību procesa programmā izlasījām, ka notiks Euharistija ar kristību un konfirmāciju. To organizēja skolas, kurās kristāmie bērni mācījās: *Westminster School*, *Westminster City School* un *The Grey Coat Hospital* (Pelēko mēteļu hospitālis jeb skola), kurā mācās mana vīra mazmeita Mia. Viņas skolas formastērps un virsdrēbes ir pelēkā krāsā. Kristāmajiem uz šo viņiem īpašo notikumu bija jāierodas skolas formās un ne savādāk. Svēto Misi celebrēja Vestminsteres abatijas pārvaldnieks *David Houle*, kuru šajā amatā 2019. gadā iecēla karaliene Elizabete II, un viņš bija tas, kurš vadīja arī karalienes bērnu ceremoniju.

Kristību un konfirmācijas ceremoniju vadīja Londonas anglikāņu baznīcas bīskape Sāra Mullalu. Lai spētu sekot līdzī šai ceremonijai, izmantojām pie ienākšanas

abatijā izsniegtās programmas, kas bija sagatavotas speciāli šim notikumam.

Ceremonija bija gara, jo kristāmo bērnu bija daudz – ap trīsdesmit. Kā jau minēju, tie bija no trim skolām. Viņi saņēma arī pirmo Svēto Komūniju.

Pēc Mises pie mums pienāca kapelāns-priesteris Mails Ouens, kurš pasniedz reliģijas mācību *Grey Coat Hospital* skolā. Mēs vēstījām, ka esam katolji no Latvijas. Dažiem bija nesaprasana, kāpēc anglikāņu ticības apliecinājumā saka: "...es ticu uz vienu svētu, katolisku un apustulisku baznīcu..." Tiem, kas nezināja, kapelāns paskaidroja, un vēl viņš ar ļoti lielu pārlicību teica, ka katolu un anglikāņu Svētās Mises norise ir ļoti līdzīga. Ārēji varbūt tas tā varētu būt...

Vestminsteres abatijā. Alberts ar jaun kristīto mazmeitu Miu un bīskapi Sāru Mullalu.

Tomēr, lai satiktos ar Jēzu Vissvētākajā Sakramentā, otrajā dienā aizgājām uz Vestminsteres katedrāli, kur svinējām Svēto Misi kopā ar katolu draudzi. Šeit mēs saņēmām arī svētību ar svētā Blazija svecēm.

Ceļojums uz Londonu bija īss, bet piepildīts. Alberta dēls ar ģimeni bija parūpējušies, lai mēs pēc iespējas vairāk ko apskatītu, baudītu un labi justos. Londona pārsteidza ar silto laiku, ziedošām narcisēm, sniega rozēm, krokusiem un saku-rām. Un 3. februārī jau lidojām uz mājām.

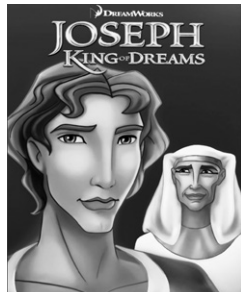
Anita Cibule

ANIMĀCIJAS FILMA "JĀZEPS: SAPŅU KARALIS"

Šoreiz mani ieinteresēja 2000. gadā uzņemtā animācijas filma "Jāzeps: sapņu karalis" ("Joseph: king of dreams"). Multifilmā sižetā izmantota Mozus pirmā grāmata, kas atklāj Jāzeps stāstu. Animācijas filma ļauj vizualizēt un vēlreiz izjust Bībelē rakstīto, tā var vienot mazos un lielos ģimenes locekļus kopīgai nodarbei.

Viena no svarīgajām atziņām, ko guvu – Dievam katra cilvēka dzīvē ir plāns. Ja tam sekojam, notiek kā 1. Mozus grāmatas 39. nodaļā: "Bet Tas Kungs bija ar Jāzepsu un visam, ko vien tas darija, lika labi izdoties." Domāju, ka pārējie brāļi nespēja novērtēt to, ko Dievs arī viņiem bija devis, to aizēnoja uzmanība uz Jāzepsa žēlastības dāvanām, bet katram jau liela svētība ir tas, ka ir dzīvība! Un šobrīd, kad zied sniegpulkstenītes, mani atbalsojas Terēzes no Lizjē teik-

tais: "Visi ziedi, ko Viņš radījis, ir skaisti. Rozes žilbinošais skaistums un lilijas baltais mirdzums nekā neatņem mazās vijolītes smaržai vai mārpuķītes vienkāršībai... daba zaudētu savu pavasarīgo krāšņumu, ja visas mazās puķītes gribētu būt rozes, jo tad laukus vairs negrežnotu neskaitāmi ziediņi."

Animācijas filma "Jāzeps: sapņu karalis" ir ļoti muzikāla, un daudz svarīgu domu atklājas tieši dziesmās. Izskan vārdi, ka esam spēlētāji daudz lielākā plānā, bet mums katram jādara labākais, ko varam.

Multifilma ir skaista, īpaši mākslinieciķi likās Jāzepsa sapņi, arī viegli uztverama, aizraujoša, emocijām bagāta. Ciešanas un grūtīte brīži, to pārvarēšana ir daļa no skaistā, daļa no Dieva plāna.

Linda Kaščuka

VAI ESI BIJIS ŠO DEVIŅDESMIT DEVIŅU VIDŪ?

Jēzus acīs ikviens cilvēks ir vērtība. Viņš meklē katru, kurš kādā brīdī apmaldās, pakrīt, jo katrs Viņam mēs esam svarīgi. Jēzus ir pacietīgs, mērķtiecīgs, pazīst katru, mīl ikvienu un tāpēc meklē, gaida, piedāvā arvien jaunas iespējas, kā atjaunot ar Dievu sarautās attiecības.

Arī man gadās nokļūt to deviņdesmit deviņu vidū, bet Jēzus vienmēr piedāvā veidu, kā atgriezties sadraudzībā ar Tēvu.

Jēzu, es pateicos un priecājos līdz ar Tevi un eņģeļiem par ikvienu cilvēku, kuru Tu atrodi!

Uzdevums.

Atšifrē Bībeles panta vārdus!

Bībeles panta vārdus izvēlies no Vārdu bankas. Cipari nozīmē attiecīgā vārda zilbju skaitu.
1 2, 2 1 2 1 3 1 2 4, 1 3, 2 1 4 3 2, 1 4 1 4.

Vārdu banka:

saku, taisniem, būs, deviņiem, debesis, jums, kas, lielāks, atgriešanās, es, deviņdesmit, nav, prieks, nekā, tāpat, vienu, vajadzīga, grēcinieku, par, kam, atgriežas, par.

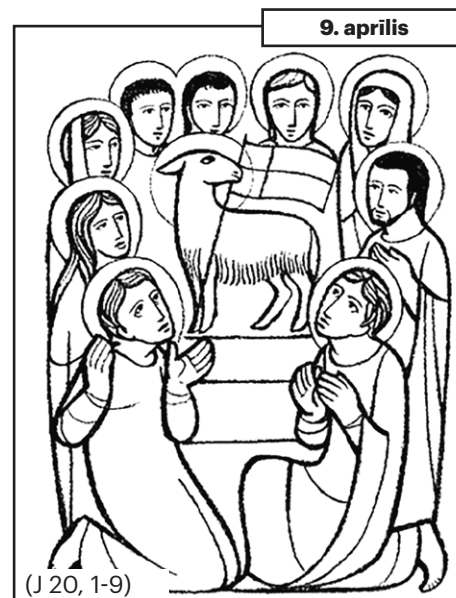
Uzdevuma pareizību salīdzini ar Lk 15,7.

Lai izdodas!

Palmira Gailite

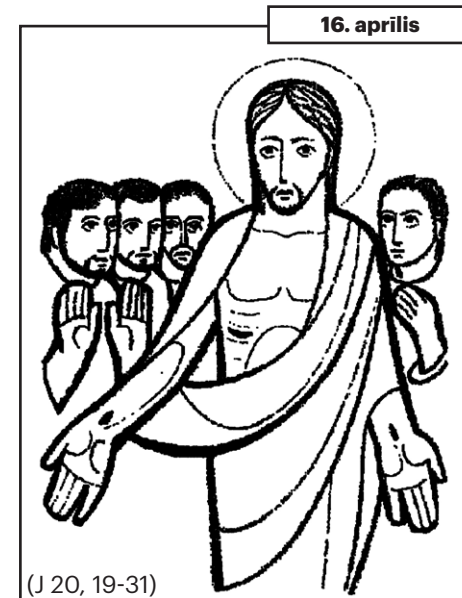

Svētdienas Evanģēlijs

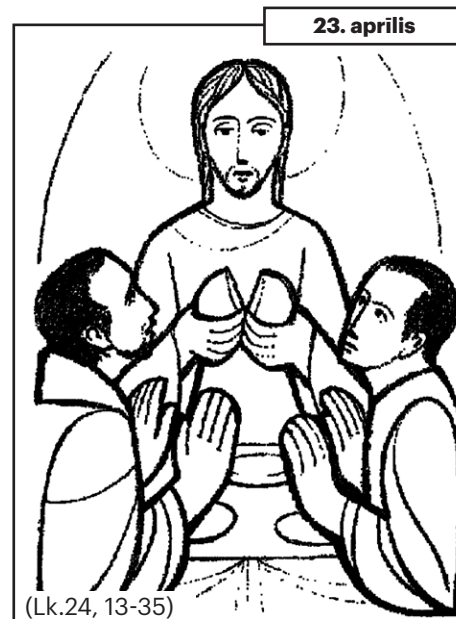
9. aprīlis

(J 20, 1-9)

16. aprīlis

(J 20, 19-31)

23. aprīlis

(Lk.24, 13-35)

30. aprīlis

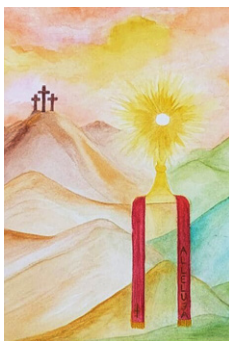
(J 10, 1-10)

DIEVS – VISVARENAIS RADĪTĀJS

Dievs visvarenaiss Tēvs, debesu un zemes Radītāj, GODS UN SLAVA TEV!
Dievs Tēvs, pasaules Radītāj un Pestītāj,
Dievs Tēvs, kura godība atspīd pār visu zemi,
Dievs Tēvs, Kēniņ, visu būtņu visaugstais Valdniek,
Dievs Tēvs, vienīgais Kungs, bez kura nav cita Dieva,
Dievs Tēvs, Pirmais un Pēdējais,
Dievs Tēvs, kas esi, kas biji un kas nāc,
GODS UN SLAVA TEV!
Dievs Tēvs, mūsu Mūžīgais Dievs,
Dievs Tēvs, vienīgais taisnīgais un Glābēj,

Dievs Visaugstais Tēvs, Krāšņuma Dievs,
Dievs Tēvs, kurš dāvā Gudrību,
Dievs Tēvs, kam pieder bagātība un godība,
Dievs Tēvs, kurš glāb un atbrīvo,
Dievs Tēvs, kurš dari zīmes un brīnumus,
Dievs Tēvs, kuram nekas nav neiespējams,
Dievs Tēvs, Visuvaldītāj, lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi,
Dievs Tēvs, Kungs, kuram uzgavilē visa zeme,
Dievs Tēvs, kuru nāks pielūgt tautas,
Dievs Tēvs, kura priekšā locīsies ikviens celis,
GODS UN SLAVA TEV!

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Gaitis Dubults (t. 29496415)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs (t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis (t. 29397048)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs (t. 29559299)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Palmīra Gailīte, Ginta Ābelīņa.
Vāku zīmējumu autore – Inese Stoklosa.

Lappušu nosaukumos – citāti no 35. psalma.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.